

FRANTIŠEK KOTLETA POLOČAS ROZPAKOV

FRANTIŠEK KOTLETA

**POLOČAS
ROZPADU**

KNIHY FRANTIŠKA KOTLETY V NAKLADATELSTVÍ EPOCHA

Série Bratrstvo krve

Vlci (prequel)
Hustej nářez
Fakt hustej nářez
Mega hustej nářez

Perunova krev

Perunova krev I
Perunova krev II

Volný cyklus paranormálních detektivek

Příliš dlouhá swingers party
Velké problémy v Malém Vietnamu

Lovci
(samostatná kniha)

Série Spad

Spad
Poločas rozpadu

FRANTIŠEK KOTLETA POLOČAS ROZPADU

Copyright © František Kotleta, 2017
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2017
Cover Art © Lukáš Tuma, 2017
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2017

ISBN 978-80-7557-424-4 (pdf)

Válka skončila. Zbyla jen vzpomínka v podobě zničené planety, na jejíž povrch dopadly stovky jaderných hlavic. Starý svět zmizel a ten nový je jiný – divoký, nemilosrdný, radioaktivní... Zbytky lidí se snaží přežít v jeho troskách a vybudovat něco jako civilizaci. Jsou ale takoví, kteří civilizaci nechtějí. Vlastně nechtějí ani divoštví. Touží po jediném – dokončit práci, kterou začaly světové mocnosti svou válkou. A proti nim stojí ti, kteří věří v nové začátky. Ale – stojí tenhle svět vůbec za záchranu?

*Dopad velkého úspěchu rozvíří vítr
drobných nepříjemností
(japonské přísloví)*

Chlápek ležící vedle měl na pravém rameni vyte-
tovanou otrockou značku. Zkoušel se jí zbavit tím,
že si kůži pálil žhavým železem, ale i přes jizvy
z popálenin ten cejch pořád celému světu hlásal,
že majitel téhle kůže byl jednou podčlověk. Ne-
zakryl to ani prach a komáří píchnutí, která mu
značku na třech místech vyšperkovala. Letos se
těch hmyzích parchantů vůbec vyrojilo zatraceně
hodně. Zajímalo by mě, odkud se berou, protože
jaro bylo tak suché, že jsme museli začít konden-
zovat vodu, aby nám půlka města nepochcípala
žízňí. A dneska bylo obzvláštní vedro. Vedro tak
strašné, že jsem dokonce neměl ani chuť zapálit
si doutník.

Ale přemohl jsem se, opřel se o kmen usycha-
jícího smrku a zapálil si tabák z první tuzemské
sklizně. Podařilo se nám totiž vykšeftovat s par-
tou toulavých bulharských obchodníků několik se-
men, a kupodivu se jim v Brně docela dařilo. Ale
pořádný doutník, takový, jako se dělával na Kubě,
z toho prostě nebyl. Nevím, jestli to bylo tím, že jej
na svých stehnech nešoulala macatá černoška, ale

ta chuť – no, nebylo to ono... Jako když vám vyjuchaný barman namísto normální koly podstrčí tu bez cukru. Jo, zlatý časy, kdy tohle byl můj jediný problém.

„Vidíš něco?“ zeptal jsem se chlápka. Říkali mu Bob. Byl to Čech. Přitáhl do Brna bez peněz s celou rodinou, a aby ji uživil, prodal tu sám sebe do otroctví. Poslední roky pak s partou ostatních přivandrovalců čistili a obnovovali městskou kanalizaci. Ukázalo se, že za války sloužil v armádě, tak jsem ho z toho kanálu vytáhl a dal mu novou práci.

Na můj dotaz jenom zavrtěl hlavou. Přitom měl dalekohled stále přitisknutý na očích. Zatímco zbytek chlapů se okázale nudil, odpočíval nebo se prostě jenom tak, s pohledem upřeným na mraky, dloubal v nose nebo škrábal v rozkroku, Bob se vážně snažil. Jako by i potom, co jsem nařídil všechny otroky osvobodit, měl pocit, že musí odvádět lepší výkon než ostatní, jinak si to odskáče.

Naše pozorovatelná se nacházela na vyvýšeném zarostlém kopečku, ze kterého jsme měli relativně dobrý výhled. Slovo relativně bylo na místě, protože okolní krajina byla porostlá nálety bříz a olší, které dosahovaly výšky kolem pěti metrů. Potáhl jsem z doutníku a ohnal se po komárovi. Většinou je hutný kouř z tabáku dokázal odehnat, ale tenthle byl obzvlášť agresivní. Na třetí pokus jsem si ho rozmázl po staré vojenské vestě.

„Plukovníku, někdo se blíží,“ ozval se Bob.

Nechal jsem si doutník v puse a přišoural se k němu. Podal mi dalekohled a namířil rukou směrem k zapadajícímu slunci. Chvilí jsem zaostřoval

a zíral na stromy, když v tom jsem konečně uviděl, jak se přes povadlé listy bříz prodral skoro neznametelný obláček prachu. Mezi stromy uháněl jezdec na koni. Kdyby nebylo takové sucho, neviděli bychom nic.

Potáhl jsem mocně z doutníku. „Ke koním,“ zařvel jsem a ospalí a unudění chlapi najednou ožili.

* * *

Setkali jsme se kousek pod naší pozorovatelnou. Tím jezdce byla totiž Alice. Něco jako moje ochranka, pravá ruka a tak trochu matka i dcera dohromady.

„Je jich víc, než jsme čekali. Šest nákladních aut a dobrých pětadvacet chlapů na koních k tomu,“ ohlásila poté, co zastavila svého hnědáka. Přitom se kolem ní vytvořil oblak prachu z vysušené hlíny.

„Mají naftu?“ zeptal jsem se překvapeně.

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Táhnou je koně. Sundali z těch nákladáků, co mohli, aby byly lehčí, a každý táhne šest koňských párů. Ozbrojenci vypadají dost ostražitě, nejspíš už se k nim donesly zprávy o nových pořádcích v oblasti,“ dodala.

„Asi ne takové, aby se nám vyhnuli pořádným obloukem,“ zašklebil jsem se a utřel si špinavý pot z čela. Ten prach byl všudypřítomný.

Otočil jsem se na svou jednotku – patnáct chlapů. Většinou bývalí vojáci nebo veteráni z občanské války, ostatní celkem slušně vycvičení nováčky z řad osvobozených otroků. Pokud to nezapackáme, máme šanci vyhrát bez výrazných ztrát na životě.

Výrazné ztráty na životě – fráze jako tahle se draly do mých myšlenek automaticky. To je to první, co se každý velitel ve skutečné válce naučí – nenazývat věci pravými jmény. Lidé neumírají, ale *dochází ke ztrátám na životě*. Stejně tak není nepřítel pozabíjen, ale *eliminován*, případně zneškodněn, nebo město není vypleněno, ale *jeho vojenský potenciál byl výrazně omezen*.

„Ryan s Craschem je sledují, ale když se dostaneme za kopec, uvidíme je na kilometr daleko. Zanechávají za sebou mrak prachu velikosti Mexika,“ ušklíbla se Alice. Vytáhla zpoza opasku čutoru a napila se. Pak popohnala svého koně do klusu a vyrazila zpátky po vlastních stopách. Rozjeli jsme se za ní.

* * *

S tím oblakem prachu měla pravdu. Karavanu kvůli tomu už z dálky nešlo přehlédnout. Byla roztažená na dobrých tři sta metrů a litoval jsem chudáky v posledních dvou autech, protože se skoro úplně ztráceli v oblacích prachu. Cesta, po které se vydali, byla totiž jenom z udusané hlíny, takže se teď proměnila v prašnou stezku. Mohli to vzít po staré asfaltové silnici, ale ta by je zavedla příliš blízko Brnu. Navíc pro koně nebyl rozpálený lepkavý asfalt zrovna to nejlepší.

Jenže přes naši oblast museli – měli totiž namířeno do Prahy, kde se dali otroci prodat široko daleko nejvýhodněji. Hnali jsme se podél karavany asi půl kilometru směrem na jih chráněni mladým lesem, a když slunce konečně ztratilo sílu,

mohlo být tak kolem šesté, možná sedmé hodiny odpoledne, předjeli jsme je natolik, abychom se připravili na přepad.

* * *

„Kde je Ryan?“ zeptal jsem se Alice nervózně. Doufal jsem, že na něj cestou narazíme. Navíc oblak prachu na obzoru se k nám dost rychle přibližoval, ale většina chlapů ještě neměla vykopaný pořádný okop a přesunout dál už jsme se nemohli – na cestu a po jejím okolí jsme rozházeli všechny naše hřeby pro zastavení aut.

„Nejspíš je sledují ze severu. Jak začne boj, poznáte jejich pozici podle křiku umírajících, plukovníku,“ usmála se a ze zad si konečně sundala své ákáčko, tedy přesně AK12, vrchol v evoluci slavných kalašnikovů, a pak se rozběhla na okraj lesíka. Její zbraň má efektivní dostřel kolem osmi set metrů, takže se na rozdíl od chlapů nemusela plahočit s polní lopatkou. Já se pak vydal hlouběji mezi stromy. Čekal tam na mě Bob a pět našich nejlepších jezdců.

* * *

Zajeli jsme mezi vzrostlé duby, dobrý kilometr od připraveného místa přepadu, prakticky po vlastních stopách. Zatímco mi chlapi hlídali koně, vyšplhal jsem do koruny toho nejrozložitějšího. První auto zaprášené karavany se zrovna dostalo zhruba na mou úroveň. Bylo stejné jako ta ostatní – ruský vojenský nákladák zbavený motoru

a toho nejtěžšího vybavení, aby jej mohli táhnout koně. Kde to šlo, kovové části nahradili dřevěnými. Na korbě prvních dvou aut ležely hromady dřevěných beden zajištěných železnými řetězy. Na dalších se tísnilí lidé. Většinou hodně mladí – muži i ženy. Věkový průměr byl tak šestnáct let.

Poslední z nákladáků měl na korbě dokonce plachtu. Místy několikrát záplatovanou, ale ať už se pod ní skrývalo cokoliv, ochránila to před prachem i našimi zvědavými pohledy.

Prachu se snažili vyhýbat i jezdci na koních. Jeli po stranách karavany s šátky přes ústa, dobrých tři sta metrů od aut, aby se vůbec mohli nadechnout.

Seskočil jsem ze stromu a hvízdal. Téměř okamžitě se zpoza březové džungle vynořil Bob, který za sebou táhl dva koně. A za ním zbytek naší záložní eskadry.

S pomocí bývalého otroka jsem se dostal do sedla a v tu chvíli uviděl, jak první nákladák provedl divoký manévr spočívající ve zběsilém kličkování. Udělal něco jako ležatou osmičku, vzedmul do vzduchu mrak prachu velikosti Mexika, USA a Kanady (nejspíš i s Panenskými ostrovy k tomu) a zastavil. Koně přitom srdceryvně ržáli tak hlasitě, že vítr ty zvuky donesl až k nám. Po zastavení se pak jeden z nich začal zběsile vzpouzet a narážet do ostatních. Během chvíle dojely první nákladák i ty ostatní a začali se k němu sjíždět jezdci na koních.

Přiložil jsem znovu dalekohled k očím a zaměřil se na největší shluk jezdců. Osádka prvního nákladáku mezi nimi pobíhala a divokým gesti-

kulováním rukama ukazovala na podvozek. Většinu kol měli vypuštěnou a plnou našich hřebů.

„Tak fajn, za chvíli jim to dojde,“ zamručel jsem a v podstatě hned nato se ze směru po naší levé ruce ozvaly první výstřely.

Jezdci začali padat ze sedel jako hrušky. Moji hoši (a Alice) je tam měli jako na střelnici. Koně zapřažení do nákladáků se plašili a způsobovali mezi otrokáři slušný zmatek. Někteří jezdci doprovázející karavanu také začali střílet, ale jen tím ještě víc plašili tažné koně. Mnozí z nich pak v panice seskakovali a vrhali se k zemi, jiní zůstali stát a kryli se za těly svých koní.

A pak jsem ho uviděl. Vysoký chlápek v dlouhém černém kabátě a s koženým kloboukem na hlavě vjel mezi hejno zmatených chlapů a začal udílet rozkazy. Během chvíle zformoval skupinu dvanácti jezdců, kteří vyrazili vstříc zakopaným střelcům. Všichni ostatní – i s velitelem v čele – obrátili koně na druhou stranu a vyrazili zpátky směrem, odkud karavana přijela.

* * *

„Vyšlo to, plukovníku,“ ozval se vedle mě Bob.

Pokýval jsem spokojeně hlavou.

„To je to první, co tě napadne, když máš hubu i oči plné prachu a někdo na tebe začne ze zálohy střílet. Půlku lidí pošleš zkusit čelní útok a mezitím se ostatní pokusí nepříteli objet a obklíčit. Akorát jsem, kurva, nečekal, že jich přežije tolik,“ zabručel jsem.

„Jedenáct,“ spočítal to rychle jeden z mých chlapů. Tuším, že mu říkali Starej Richard. Vypadal tak na čtyřicet, takže jsem původ té přezdívky nedokázal rozklíčovat. Možná za to mohl fakt, že měl tak polovinu zubů a pár jizev na tváři, které naznačovaly, že když o ty zuby přišel, byl to skutečně velký zážitek, který přežil jenom se štěstím.

„Nás je sedm,“ zabručel jsem a pak dodal: „To zvládneme.“

* * *

Rozjeli jsme se pod ochranu stromů. Příjezd skupiny chlápka v černém nám tak oznamoval jenom prach a nakonec zesilující dunění, které vydávala okovaná kopyta dopadající na vyschlou zem. Kůň Starýho Richarda zkusil zaržát, ale naštěstí ho jeho jezdec včas uklidnil. Potom už asi popáté plivnul na svou brokovnici, a tak z ní na koňský hřbet stékaly sliny ve velkém. Poprvé jsem to viděl až tady v Brně. Chlapi věřili, že to přináší štěstí a kulka z poplivané zbraně si vždycky najde svůj cíl.

Pevně jsem stiskl boky svého koně a posunul ukazováčky blíž ke spouštím svým revolverů. Oba pythony byly pokryté miniaturními částčkami prachu. Měl jsem nutkání je otřít, ale jezdci se už blížili. Měli by nám vletět přímo do náruče, respektive skoro do náruče – skrz stromy totiž vedla malá cesta, kterou by se otrokáři měli vydat, chtěli-li rychle vpadnout Alici do zad a neprodírat se hustým porostem. My stáli kousek od cesty, ale skryti za listy mladých bříz jako za jen málo průhlednou zástěnou.

„Už to bude,“ zašeptal Bob a Starej Richard znovu flusnul na brokovnici.

Položil jsem prsty na spouště.

„Pal!“ zařval jsem, když jezdci divoce vjeli na cestu kousek od nás.

* * *

Kulky prolétávaly skrz listí stromů a keřů a končily v lidském a koňském mase. Snažil jsem se mířit na postavy jezdců, i když zpočátku to šlo dost těžko, takže jsem páčil spíš podle tušení, stejně jako ostatní. Brzy se ale prostor mezi námi a otrokáři stal mnohem průhlednějším a prostupnějším. Výstřely z brokovnic narvaných všemožným provizorním střelivem od malých hřebíků po našťipané kousky ocelových prutů vyrobených z trosek očesaly listí a větve tak, že během chvíle bylo možné dokonale vidět naše dílo. Navíc jsem patrně několika kulkami z pythonu prostřelil mladou břízku před sebou, která se skácela na zem. Mohli jsme díky tomu lépe mířit. Ale přeživší útočníci taky.

„Dopič...,“ zaklel Bob po mé levé ruce a svezl se z koně. Dostal kulku někam do ramene a cákanec krve, který z něj vyletěl, se rozprskl o hřívku mého koně. V tu chvíli jsem zrovna vyměnil nábojový věneček v jednom z pythonů, které jsem předtím vyprázdnil střelbou do jezdců.

Popohnal jsem koně vpřed. Proletěl jsem očesaným porostem a spatřil dobrých sedm, možná osm koní na zemi. Tekla z nich krev, a ti, kteří ještě žili, ryčeli, srdceryvně ržáli a přitom svými

těly mučili zraněné nájezdníky, kteří pod nimi brzy najdou smrt. Zbytek koní poté, co přišel o své jezdce, prostě utekl do lesa. Spatřil jsem jednoho, jak se prodíral smrkovým porostem a za sebou táhl tělo chlápka s prostřelenou hlavou.

„Prásk!“ výstřel proletěl nejspíš dost blízko kolem mě. Vlevo na cestě stáli tři jezdci, kteří včas ujeli před naší zběsilou palbou.

Prvnímu jsem prostřelil hlavu. Kulka mu proletěla nosem a rozprskla obličej do okolí. Jeho kůň se splašil, a narušil tak střelbu zbývajících dvou. Oba měli pistole, odhadoval jsem to na nějaké ruské vojenské zboží. Byl mezi nimi i chlápek v dlouhém černém kabátě.

„Hej, hej!“ popohnal jsem koně, který se rozjel za nimi. Při tom přeskočil dvě zkrvavené mrtvoly nějakých chlápků, a jenom kvůli tomu jsem se do uprchlíků netrefil. Místo pana černého kabáta jsem tak sejmul jenom splašeného koně. Postavil se na zadní a pak spadl na záda na vzrostlý buk a vzápětí se pod něj sesul.

„Plukovníku!“ ozval se za mnou některý z mých chlapů – jeli mi na pomoc.

Vystřelil jsem další dvě kulky a kolem prosvištělo několik ran od posledních dvou otrokářů. Byla to rychlá a krátká výměna a ani jeden z nás neměl šanci na zásah. Stříleli jsme skrz stromy a keře, kolem kterých se klikatila cesta, a o tom, kde jsou poslední dva otrokáři, jsme měli spíš jen tušení. Oni na tom byli stejně. Zpomalil jsem koně.

„Kolik máme mrtvých?!“ zařval jsem k chlapům za mnou.

„Dva raněný,“ odpověděl Starý Richard a odplivl si. Nejspíš zase pro štěstí. Tentokrát ale jeho plivanec přistál na cestě a vytvořil v prachu malinký kráter.

„Postarejte se o ně a vraťte se ke karavaně!“

Poslední slova už jsem musel řvát, protože jsem do obou pythonů zastrčil nové věnečky s náboji a vyrazil za uprchlíky.

* * *

Stezka se po dvou stech metrech začala zužovat akorát tak na jednoho jezdce. Konce březových větviček mě šlehaly do celého těla. Nutil jsem koně k maximální rychlosti, i když pod námi to byl jeden výmol plný starých a pokroucených kořenů za druhým.

Ale vyplatilo se to. Po třech minutách jsem spatřil záda jednoho z otrokářů. Jeho kůň zpomaloval kvůli krvácející ráně na zadku.

Počkal jsem si, až se stezka na malou chvíli dostane do přímky, abych měl jistotu, že trefím – a trefil jsem. Muž se prohnul jako luk a svezl se na hřbet koně. Podle všeho jsem mu prostřelil páteř.

* * *

Radost z dobré rány netrvala dlouho. Muž v černém kabátě se otočil, a protože měl na mě najednou volný výhled, vystřílel na mě celý zásobník.

* * *

Prvních pár kulek slízl můj kuň a pak jednu i já – do levého ramene.

„Zmrde,“ zasyčel jsem bolestí a zamířil mu doprostřed hrudi.

A zhruba v tu samou chvíli, kdy jsem už mačkal spoušť, to můj kuň nevydržel a klesl k zemi.

* * *

Sletěl jsem s ním a při tom se praštil do hlavy. Nejraději bych i zaklel, ale nešlo to – při pádu jsem si prokousl jazyk. Z pusy mi tekla krev a já se v duchu modlil, aby to bylo jenom z toho jazyka.

„Ku-va,“ zaklel jsem s pusou plnou krve a málně se odkulil z dosahu umírajícího koně. Narazil jsem při tom zády na kořen stromu a málem si vyrazil dech.

„Revolver,“ napadlo mě a hrábl jsem po zbrani v holsteru na levé noze. Nebyla tam. Rukama jsem začal šátrat kolem sebe. Python, který jsem upustil při pádu koně, ležel někde daleko, ale ten druhý, jenž vypadl z pouzdra, musel být poblíž.

„Hledáš tohle?“ ozval se zleva hlas. Patřil chlápku v černém kabátě. Přeskočil mrtvolu mého koně a přitom kopl do něčeho na zemi. Podle zvuku to byl můj python.

Všiml jsem si na chlápku dvou věcí. První, že měl v kabátě díru a z boku mu vytékala krev. Druhou byla skutečnost, že v pravačce pevně svíral bouchačku.

„Ještě nikdo, kdo chtěl překazit kšefty Tadeuszi Bartowszkému, z toho nevyšel se zdravou kůží,“

zašklebil se lámanou polskou češtinou, namířil mi mezi oči a zmáčkl spoušť.

* * *

„Cvak,“ udeřil kohoutek naprázdno.

„To je problém pisstolí, lidi, cso je maj, sse nikdy nenaúší pošítat náboje,“ prohlásil jsem s bolavým krvácejícím jazykem. „Mají pocsit, že zásobník je nekonečný a ono hovno.“

Chlápek našťvaně zavrčel a sáhl do kapsy, kde měl nejspíš náhradní zásobník plný nábojů. Jenže já se během toho proslovu připravil – vytáhl jsem z pouzdra na opasku za zády nůž a vyskočil přitom na obě nohy. Zavrával jsem, ale ustál jsem to.

„Cink,“ prázdný zásobník vypadl z pistole na zem, kde zazvonil o kámen. V levé ruce se chlápovi objevil plný zásobník vylovený z kapsy a mířil jím do duté pažby pistole.

„Ááááá!“ zařval, když jsem ho ostrím nože pořezal na ruce. Jenže zásobník neupustil.

Pomohla až druhá řezná rána – přetál jsem mu šlachy na ruce, ze které začala stříkat krev. V tu chvíli na mě zaútočil pistolí. Bleskurychle švihl pravačkou a praštil mě hlavní do brady. Potom mě zkusil trefit z boku do spánku, ale můj nůž byl rychlejší. Bodl jsem ho do svalů na pravačce a pak mu prostě podkopl koleno na levé noze. Tadeusz Bartowszký spadl do prachu vedle mého pythona, nezaváhal ani na chvíli a zraněnou pravačkou se po něm natáhl. Kopl jsem ho do hlavy. A pak ještě jednou a pro jistotu ještě jednou,

až omdlel a já se v klidu mohl sehnout pro svou zbraň.

* * *

Za chvíli mě dojel zbytek skupiny. Vezli jenom jednoho raněného. Bob to nepřežil. Než mu dokázali pomoci, vykrvácel. To černokabátník měl mnohem tužší kořínek. Starej Richard mu obvázel rány a během pár minut se probral. Přivázali jsme ho k Bobově koni a vyrazili na okraj lesa.

* * *

Boj skončil. Ovšem ne úplně. Zbytek karavany se shromáždil kolem tří aut, která vytvořila jakousi pomyslnou vozovou hradbu, a přeživší se za ně schovali. Alice a její hoši zůstali na svých pozicích.

„Škoda nábojů,“ pokrčila Alice rameny, když jsme k ní dorazili. „Jsou schovaní za auty a čekají, až se na ně vrhneme,“ vysvětlila.

„Což neuděláme, protože bychom přitom zbytečně pochcípali,“ dodal jsem už mnohem srozumitelněji – na nateklý jazyk jsem si zvolna zvykal. Situace byla jasná. Všichni chlapi, kteří stáli v doslechu, si úlevně oddechli. Kdybych jim nařídil sednout na koně a zaútočit, udělali by to, ale věděli, že dobrá půlka by to nemusela přežít.

„Kolik jste sejmuli z těch, co šli po vás?“ zeptal jsem se.

„Všechny. Ryan mezitím odstřeloval ten zbytek tam,“ pohodila hlavou k autům.

„Takže jich tam nebude moc,“ zamyslel jsem se.

„Těžko říct, kolik chlapů měli v autech. Když jsme likvidovali kavalerii, nesledovala jsem, jak se přeskupují. Ryan to má určitě spočítaný, ale vysílačky, ty už odvál čas a kouřový signály neumím, kurva,“ povzdechla si. Jo, mně vysílačky a satelitní telefony taky chyběly.

Vytáhl jsem z boční kapsy poškrábanou plechovou tubu na doutník a naučeným pohybem ho z ní vyklepl. Pak jsem škrtl zapalovačem a zapálil si.

„Jednou vás to kouření zabije, plukovníku,“ povzdechla si Alice, vytáhla čutoru a napila se.

„Máte něco bílého? Cokoliv,“ zeptal jsem se a rozhlédl se rozpačitě po svých mužích.

* * *

Chvíli to trvalo, ale nakonec jsem dostal relativně bílé tričko, které ze sebe sundal jeden z chlapů. Alice ho přivázala k dubovému klacku a já pak s touhle výbavou vyrazil pěšky ke karavaně. Klacek s *bílou zástavou* jsem držel v levačce a cítil, jak mi ruka vypovídá poslušnost. Přeci jenom jsem měl v rameni kulku od toho parchanta v černém kabátě. Svaly v ruce mi škubaly a konečky prstů mravenčily stále intenzivněji.

Potáhl jsem z doutníku, chvíli kouř převaloval v ústech a pak vydechl. „Už jsem na tyhle hovadiny starej,“ povzdechl jsem si a pokračoval v cestě. Zastavil mě až výstřel do vzduchu. Vyšel od někoho, kdo ležel pod nejbližším autem a skrýval se

za kolem s prasklou pneumatikou. Zpomalil jsem a udělal ještě tři kroky – teprve pak jsem zůstal stát.

„Co chceš?!“ ozvalo se zpoza auta. Dotyčný mluvil polsky, ale měl slušný východní přízvuk. Jeho mateřským jazykem bude ruština nebo ukrajinština, napadlo mě.

„Pizzu a pět vychlazených plzní. Tu pizzu jakoukoliv, klidně bych snesl i tu sračku s ananášem,“ odvětil jsem a potáhl z doutníku.

Můj humor nepadl na úrodnou půdu, protože se ozval další výstřel. Tentokrát nešel do vzduchu, ale do země přede mnou. Pálil někdo schovaný za druhým autem. Kulka se zavrtala tak dva metry přede mě a do vzduchu se vznesl gejzír prachu.

„Ale bohatě mi bude stačit, když si přestanete hrát na hrdiny a vzdáte se. Pokud dobře počítám, za hodinu je tma. Jste obklíčení a těžko vám, na rozdíl od nás, dorazí posily. V noci vás tu zmasakrujeme všechny, zajatce už brát nebudeme. Dávám vám na to deset minut. Vylezte s rukama nad hlavou sem, co je ta bílá vlajka,“ prohlásil jsem a zabodl klacek do hlíny.

Moc hezké gesto, ale měl jsem pocit, že mi při tom upadne ruka. Naštěstí tam ten klacek držel, takže nedošlo k trapné situaci, kdy by spadl na zem a já se ho pak následující minuty pokoušel znovu a znovu zabodávat. Skrz zuby jsem se nadechl a pokračoval: „Když se vzdáte, necháme vás pokračovat v cestě – teda až po tom, co vám zabavíme otroky. Pokud ne, zabijeme vás. Není o čem diskutovat. Už máte jenom devět mi-

nut a čtyřicet sekund," řekl jsem, otočil se na patě a zamířil pryč.

* * *

Nebylo to poprvé, co jsem někomu dával ultimátum. Vlastně už bych ani nedokázal spočítat, kolikrát jsem někomu vyhrožoval masakrem a přitom v ruce držel bílou vlajku. Většinou byla z prostěradla, ručníku, utěrky, trička a jednou jsme prostě vzali roztrhanou vojenskou košili a pomazali ji vápnem. Turkům tenkrát slušnou chvíli trvalo, než pochopili, co to má znamenat, že si jenom ve větru z dělostřelecké palby nesusíme spodáry. Zkušenost mě naučila, že čím tvrdší je ultimátum, tím je větší pravděpodobnost, že se nepřítel vzdá. Na jednu stranu tu hrála roli skutečnost, že nebylo kam ustoupit, na druhou dojem, který jsem tím udělal. Z mého arogantního vystupování museli mít pocit, že proti nám nemají šanci a my jsme si naopak jistí svým vítězstvím. Párkrát jsem hrál vabank a několikrát to vyšlo i tak. Jednou se nám dokonce vzdali, i když měli přesilu. Přišli na to, až když si spočítali, že na dva zajatce máme jednoho strážného.

„Prásk!“

Výstřel se ozval, když jsem ušel asi čtyři sta metrů klidným krokem od bílé vlajky. Pomalu jsem se otočil a zjistil, že po mně nikdo nestřílel.

„Tak to bylo rychlý," pomyslel jsem si, vytáhl ze zbytku doutníku, co to dalo, a hodil ho na zem. Muži za vozy se podle všeho začali hádat a došlo na argument nejsilnější – kulku mezi oči. Teď je-

nom zbývá počkat, kdo měl pádnější argumenty – zastánci boje, nebo zbabělci?

Na odpověď jsem nemusel čekat dlouho. Zpoza aut začali vylézat chlapi s rukama nad hlavou.

* * *

Zůstalo jich tam osm. Pro útok za světla by to byl problém, ale v noci bychom je vyřídili možná beze ztrát. Nahnali jsme je k bílé vlajce, prohledali, jestli nemají schované zbraně, a usadili je na zem. Přidali jsme k nim i Tadeusze, který na zbytek svých mužů vrhal vzteklé pohledy. Pro jistotu jsem mu nechal svázané ruce.

* * *

Sedl jsem si na jednu bednu z nákladu, který jsme vyskládali z aut, a nechal se od Alice konečně ošetřit. Nejhorší bylo, že mi došly doutníky, takže jsem akorát bolestí zatínal zuby a úlevně mlátil pravačkou do bedny.

„Už jste na tyhle blbinky starej, plukovníku,“ prohlásila, když mi z ramene vyndala kulku a třemi stehy ránu zašila.

„Já vím,“ zabručel jsem.

„Musí vám to pak ještě zkontrolovat doktor,“ dodala a vylovila z tašky obvaz, kterým mě začala zkušeně štipovat.

Další zabručení jsem polknul, protože z jednoho nákladáku vynesli něco podivného.

* * *

Prošli jsme řadou osvobozených otroků. Bylo jich docela požehnaně, něco kolem pětáctyřiceti. Většinou mladé ženy a muži do dvaceti let. Ti mají koneckonců největší hodnotu. Tři lidé byli zranění. Schytali nějaké zbloudilé kulky během přestřelky.

„Našli jsme ji u beden s nákladem mimo ostatní otroky,“ oznámil Ryan. Kontrolu otrokářského nákladu jsem nechal na něm. Byl jsem rád, že žiju.

Šlo o dívku. Velmi hubenou a docela malou – maximálně sto padesát centimetrů. Měla na sobě kus hadru, který vypadal jako noční košile. Svázali ji do kozelce, ruce a nohy pevně k sobě. Ryan s Crashem ji vynesli z nákladáku a opatrně položili na zem.

„Žije?“ zeptal jsem se.

Ryan jenom pokrčil rameny.

Vytáhl jsem nůž, ještě na něm byla černokabát-níková krev, a uvolnil dívce pouta. Musela je mít na sobě opravdu hodně dlouho. Provazy na rukou se jí zařezaly až pod kůži. Když jsem je sundával, odtrhávaly se strupy a z obnažených ran vytékala krev.

„Water,“ zašeptala anglicky.

Tomuhle slovu rozuměl i Starej Richard, který postával a poplívával vedle. Odskočil k jednomu z nákladáků a pak odběhl k velkému zásobníku pitné vody načepovat do své feldflašky.

„Hej!“ zařval jsem na nejbližší otrokyni, skoro třicetiletou černo vlásku v umaštěných šatech. Jako většina z jejího hloučku i ona fascinovaně zírala na svázanou dívku. „Co je zač?“ dodal jsem.

Jen pokrčila rameny. Stejně nechápavě se tvářili i ostatní. Někteří při tom zírali do země.

„Water,“ řekla znovu, tentokrát už o poznání důrazněji.

Naštěstí se vrátil Richard a přiložil jí láhev k ústům s popraskanými rty. Hltavě polkla první doušek vody a zakuckala se.

„Ne tak hladově, holčičko,“ sklonil jsem se k ní a podržel ji za špinavou bradu. Teprve teď jsem si uvědomil, že není odněkud z Kavkazu, jak mě na první pohled napadlo, ale je to čistokrevná Japonka.

Zvědavě se mi podívala do očí a pak jsem na zádech ucítil její ruku.

* * *

Na to, jak zdevastovaně vypadala, byla neskutečně rychlá. Vymrštila se do pokleku a přitom mi z pouzdra na zádech vytáhla nůž. Pak zavrávorala, odrazila se a vyskočila na obě nohy.

Otočil jsem se a instinktivně tasil revolver. Ryan s Crashem udělali to samé. Namířila směrem ke mně špičku nože a pomalým krokem ustupovala. Přitom klopýtala, jak ji ještě před chvílí spoutané nohy neposlouchaly. Vrátil jsem pythona zpátky do holsteru.

„Hej, holčičko, neublížím ti,“ řekl jsem anglicky a rozpráhl ruce v bezbranném gestu. Japonka na mě zamhouřila oči a rychle se rozhlédla kolem nás. Neměla moc kam ustupovat. Na jedné straně postával roztažený chumel otroků, vzadu zajatci a zbytek prostoru zaplňovali naši chlapi. Přesto dál pokračovala směrem k sedící skupince otrokářů. Postupoval jsem za ní.

„Nic se ti nestane. Jsme vojáci Armády České republiky. Dodržujeme všechny naše staré civilizované zákony. Vezmeme tě do Brna do nemocnice,“ říkal jsem uklidňujícím hlasem. Dvakrát zavrávala, ale vždycky se udržela na nohou. Konečně jsem si ji také mohl prohlédnout. Tělo měla plné jizev. Pod špínou se rýsovaly nějaké staré, už zahojené rány. Nejvíc ale byly vidět ty nové, pokryté špinavými strupy. Některé z ran měla zanícené. Mohlo jí být kolem čtyřiceti, i když těžko říct. Japonky obecně vypadaly celý život tak na osmnáct, takže klidně jí mohlo být sedmnáct, stejně jako padesát let.

„Mám ji střelit do nohy?“ zeptal se Ryan. Postupoval kousek za mnou, v pravačce svůj DW 715.

Zavrtěl jsem hlavou. „V tomhle stavu bys ji mohl definitivně odrovnat. Ti zmrdi jí dali co proto, nechci být ten, kdo jejich práci dokončí,“ vysvětlil jsem. Ryan jenom pokrčil rameny a zasunul revolver do pouzdra.

„Hele, tohle je fakt blbá situace. Já tě nenechám samotnou tady v divočině, protože bys nepřežila. Prostě mi vrať tu kudlu a nech si od nás pomoci,“ pokračoval jsem po chvíli. Přitom jsem nenápadně sledoval Alici, která se obloukem přiblížila k zajatcům. Jestli tu holku může někdo bezpečně odzbrojit, pak jedině ona.

Otrokáři to všechno v tichosti sledovali s vytržštěnýma očima. Jenom Tadeusz Bartowský sebou začal zběsile zmítat, jako by se chtěl vyprostit z pout. A v tu chvíli Japonka znovu zavrávala a upadla. Alespoň tak to na první pohled vypadalo. Svalila se na zem, ale hned se přetočila

na bok a pak ještě třikrát. Díky tomu se vmžiku ocitla v blízkosti šéfa otrokářů. Strašlivě zařval. Ostatní chlapi se zvedli a rozběhli pryč.

* * *

Chvilí jsem netušil, co se to, zatraceně, děje. Nejdřív to vypadalo, že jí chce otrokářský boss ublížit, pak, že spolu byli domluvení, aby jim pomohla utéct, ale bylo to jinak.

„A do prdele,“ vydechla Alice a několika přískoky se ocitla u Japonky. Rozběhl jsem se za ní.

* * *

Bartowszký krvácel a Japonka se usmívala. Po rukou jí stékala jeho krev. Vrazila mu nůž nejdřív mezi nohy a pak do břicha. Zkušeně jej několika tahy rozpárala, takže se z něj vyvalily vnitřnosti a zbytek toho, co měl dneska k obědu. Tuším, že to byly fazole s kousky zubřího masa.

Alice dupla Japonce na ruku s nožem a zaklekla ji tak, že se nemohla hýbat. Při tom všem na obě stříkala krev umírajícího otrokáře.

* * *

Vypálil jsem dva náboje do vzduchu.

„Stát!“ zařval jsem na utíkající zajatce. Poslechli. Ryan je pak pochytil a nahnal na nové místo, kde si lehli na břicha a ruce dali za záda. Já mezitím dorazil k bílé vlajce a kaluži krve pod mrtvým Bartowszkým. Vylovil jsem z něj svůj nůž a očistil

ho do jeho černého kabátu. Teď už mu stejně nebude k ničemu.

„Co to mělo znamenat?“ zeptal jsem se nasupeně Japonky. Pod Alicinou kontrolou se nemohla ani pohnout.

„Tobě nemusím nic vysvětlovat,“ odpověděla. Po dřívější plachosti nebylo ani památky. „Doved' mě k veliteli vojenské posádky. On je jediný, komu se hodlám zpovídat,“ dodala panovačně.

„Ehm, holka,“ zakroutil jsem hlavou, „tohle bude na dlouhý vysvětlování.“

*Ani nejlepší sokol neuloví nic,
když se mu nedovolí vzlétnout
(japonské přísloví)*

Po návratu jsem strávil dva dny v posteli. Nejdřív prostě proto, že mě doktor Akiro nadopoval antibiotiky a nějakými oblbováky na spaní, a pak proto, že se mi nechtělo vstávat. Důvod byl prostý – pokaždé, když jsem byl mimo město déle než týden, nakupilo se mi víc papírů, než dokázala spotřebovat četa trpící vodnatým průjmem. Potom, co jsme obsadili Brno a vyhlásili tu vládu Armády České republiky, jsem se fakticky stal vojenským velitelem města. Ne že bych po tom toužil, ale lidem to vyhovovalo. Snažil jsem se jim vnutit nějakou formu samosprávy, ale pak jsem zjistil, že každý, kdo se rozhodl udělat politickou kariéru a začal agitovat za své zvolení, se stal obětí masivního lynče. Všichni už měli politiky po krk. Chtěli hrdinu z Istanbulu, který jim bude vládnout moudře a spravedlivě. Nejhorší na tom bylo, že hrdinou z Istanbulu jsem byl já.

Kdybych si z téhle situace alespoň dokázal urvat nějaké výhody, ale většinou to bylo přesně naopak. Byl jsem zvyklý velet tak, že udělám